

Mulțumiri.....	7
Notă.....	9

Cazuri nerezolvate

1. Cadavrul de pe plaja Blanchard	11
2. Esty Wills se pregătește să plece într-o călătorie de afaceri ..	15
3. Dosarul Buckle.....	18
4. În timp ce micul Harvey stătea la pândă.....	23
5. Asasinarea domnului Norbert Gray	26
6. O spargere în clădirea Adjala	30
7. Filmările de la Hôtel du Roi	33
8. Are sau nu rost să continue urcatul pe munte?.....	37
9. Nimic nu e mai bun ca un alibi solid	39
10. Guenther Hesch nu a sunat!	42
11. Pe malul râului Old Baldy	45
12. Un caz de insolație	48
13. Secretarul Trei ar fi trebuit să semneze?	50
14. O descindere reușită în strada Rosehill nr. 51.....	52
15. Cadavrul din separeul nr. 12.....	54
16. O mașină defectă de tuns iarba	56
17. O noapte liniștită cu Danielle Steel?.....	59
18. Un caz de vandalism la Galeriile Bel Monte	62

19. Acuzații premature?	66
20. Banda galbenă de la locul crimei	70
21. Cum se rezolvă lucrurile la cursul de reconstituire al Accidentului 101	74
22. Înainte de primul calup publicitar	76
23. Mai mulți St. Plouffe?	80
24. Când se termină oxigenul	84
25. Teroristul din Piața cu Fântâni	88
26. O chestiune de echilibru	93
27. Să nu o ignorăm pe Esmé Quartz	95
28. Investigarea unui eșuat flagrant cu droguri	98
29. Un martor-surpriză în cazul Highland Press	101
30. Ultima dorință și testamentul lui Albion Mulmur	104
31. Ce se întâmplă în Scena Trei?	107
32. Un loc aproape ideal pentru a deajuna	112
33. Investigând cauzele exploziei	115
34. Unele nedumeriri cu privire la telefonul dat în strada Bristol nr. 291	118
35. Cazul copilului dispărut	121
36. O soluție ingenioasă la Serbarea câmpenească	124
37. Chiar și cei care supraveghează păsările trebuie să-și supravegheze spatele	128
38. Lipsesc două mașini de ambasadă	130
39. Un jaf cel puțin ciudat	132
40. Transcrierea (exemplarul 1 din 4)	135
Soluții	143

1

Cadavrul de pe plaja Blanchard

Ca și cei care ședeau pe partea cealaltă, cu fața spre perete, Sue Cremer își trase scaunul mai aproape de masă imediat ce K. D. Lapp intră în încăpere. Toți făceau asta în mod automat și aproape concomitent, un obicei pe care-l căpătaseră, deoarece K. D. își așeza întotdeauna cârjele una lângă alta, formând un larg semicerc, fapt pentru care avea nevoie de mult spațiu.

Și, cum șeful ei se așeză la capătul mesei lungi, Sue păru că pierde poziția avantajoasă pe care și-o pregătise cu grijă. Întâlnirea din după-amiaza aceea avea ca temă cadavrul ce fusese găsit în ziua respectivă, ceva mai devreme, pe plaja Blanchard. Urmau să se proiecteze diapozitive pe peretele din fața lui K. D. Lapp, imagini cu locul respectiv și – motivul pentru care Sue alesese din vreme scaunul pe care-l ocupa – imagini ale cadavrului.

În calitatea pe care o avea, de doi ani încoace, de director al Serviciilor de Informații la biroul procurorului, făcuse tot posibilul pentru a evita chiar și să se uite la un cadavru, fie real, fie și numai fotografiat. Era un secret pe care reușise să-l păstreze față de colegii săi în tot acest răstimp, recurgând la fel de fel de subterfugii, cum era acela de a se așeza pe al treilea scaun din capăt, în dreapta procurorului-șef Lapp. Prin această tactică, era sigură că-l va avea lângă ea pe ciudatul Dr. Reuven Shallmar, care-i va bloca, astfel, vederea spre ecran. Shallmar era un strălucit patolog, ale cărui calități de legist erau cel puțin la fel de legendare ca și crizele de furie pe care le făcea ori de câte ori ideile lui despre ordine și succesiunea lucrurilor erau pertur-

bate. Una dintre acestea era aceea că avea dreptul, întotdeauna, adică fără excepție, să ocupe același loc la toate ședințele. Nimeni nu s-a opus.

Dorințele și comportamentul lui ciudat îi erau complet indiferente lui Sue. Ceea ce conta pentru ea era capul anormal de mare al lui Shallmar, pe care claua de păr roșu, zburlit, îl făcea să pară încă și mai mare. Învățase din experiență că, ocupând acel loc, părea că urmărește cu atenție ecranul când, de fapt, vizibilitatea îi era complet blocată de capul patologului.

Când au fost chemați la ședința zilnică, s-a așezat, ca de obicei, suficient de „strategic”, astfel încât să nu vadă nimic, deoarece de data asta părea să fie o experiență mai rea ca de obicei. În ultimele șase luni, două cadavre fuseseră găsite pe plaja Blanchard, în momente diferite, dar la mai puțin de un kilometru distanță unul de celălalt. Ambele erau femei mature și amândouă fuseseră mutilate după moarte. Oricine făcuse așa ceva, era clar că era o persoană bolnavă. Tabloidele urlau deja despre un criminal în serie și chiar și ziarele mai serioase erau gata să li se alature. Descoperirea celui de-al treilea cadavru, în dimineața respectivă, cu siguranță că avea să agite și mai tare spiritele. De aceea, în toate birourile care aveau o cât de mică legătură cu aplicarea legii, pe tot parcursul zilei avuseseră loc ședințe de lucru ca cea la care participau ei în acel moment.

Procurorul-șef Lapp bătu cu cârjele în podea, ca să se facă liniște.

„Gata, oameni buni. Să trecem la treabă. Într-o jumătate de oră trebuie să merg la șeful poliției și vreau să mă pot prezenta cu ceva acolo. Ia să vedem, ce imagini avem... Ah! Dexter. Mersi că ai venit.”

Ușa se deschisese după un singur ciocănit. Un bărbat scund, negru se îndreptă, pe lângă perete, spre un scaun așezat deoparte, între Lapp și fereastră. Era îmbrăcat în jeansi și avea un tricou spălăcit, pe care scria, mare, „No Sweat, Mon!”¹, mesaj postat deasupra unei oaze de nisip cu niște palmieri văluriți. Lapp făcu prezentările. „Nu știi dacă-l cunoașteți cu toții pe Dexter Treble. Pozele pe care urmează să le vedem au fost făcute de el și l-am rugat să vină să ne explice.” Coborî ușor tonul și-l întrebă:

„Putem începe, Dexter? Trebuie să mă duc la șeful poliției și...” Își lăsă fraza neterminată, iar Dexter Treble zâmbi, răspunzând la întrebarea lui Lapp: „Desigur.”

Contrar impresiei inițiale pe care prezența acestuia le-a creat-o onora dintre cei de față, Dexter se dovedi a fi eficient, coerent și posesor al unui puternic accent englezesc.

„Desigur”, repetă el, apucând telecomanda și întorcându-se spre proiector. „Ar fi grozav dacă cineva ar putea stinge..., ah, mulțumesc.”

¹ Mon – cuvânt din argoul jamaican, care poate denumi orice persoană – bărbat, femeie sau copil (N.T.)

„Iată prima fotografie” – Dexter prezentă o imagine – „este o reprezentare pertinentă a zonei cunoscute sub numele de plaja Blanchard. Nu eu am făcut-o. E din dosarele poliției. A fost făcută de echipa care controla gradul de poluare, în urmă cu aproximativ un an. Nu are prea mare importanță pentru cazul nostru, m-am gândit doar că ar fi util să vă aduc aminte cum arată plaja Blanchard în mod obișnuit.”

Sue se aplecă ușor ca să privească pe lângă coama lui Reuven Shallmar. Fotografia era una banală iar ea nu mai fusese în zona plajei decât o singură dată. Blanchard era o fâșie îngustă, situată la aproximativ zece minute de mers cu mașina de la ieșirea din oraș. Plaja în sine, între dunele de nisip și apă, era netedă și nisipoasă; însă, înotul era impracticabil, pentru că fundul apei era foarte accidentat. În cea mai mare parte a timpului, plaja era pustie. Chiar și tinerii preferau să meargă în alte locuri pentru a organiza curse. Un loc ideal pentru a te debarasa de ceva. Sue stătea tot aplecată, ca să poată privi, când Dexter Treble trecu la următoarea imagine, fără niciun avertisment. Simți cum i se strânge stomacul, dar se calmă imediat. Șocul nu era chiar așa de mare. Era un trup înfășurat în ceva maro.

„Asta este luată de pe o dună, la poalele căreia se poate vedea locul. Este una dintre pozele mele. Conform celor relatate de cuplul care a găsit cadavrul, este exact ceea ce au văzut ei atunci când au ajuns acolo”, adăugă Dexter apoi. „După cum puteți remarca, aici se vede corpul și o singură urmă de pneu de mașină. Locul este foarte curat. Din păcate, nu există urme de pași, dar cele de pneu sunt foarte clare. În acest moment, ele sunt analizate în laboratorul poliției.”

Dexter Treble mări urmele de pneu din nisip. Era o amprentă perfectă. Fără să-și dea seama, Sue se aplecă încă și mai mult, când Dexter reveni la prima imagine.

„Remarcați și simetria. Anchetatorii cred că vehiculul a intrat și a ieșit după ce și-a lăsat încărcătura. Trupul era înfășurat în pânza aceea bej, exact așa cum se vede aici. Mâna dreaptă a victimei era ieșită puțin în afară. Fără acea mână, ar fi fost greu de sesizat trupul printre celelalte gunoaie de pe plajă, mai ales de la distanță. Acum, dacă există vreun dubiu că nu ar fi vorba despre o crimă, imaginea următoare...”

Sue se dădu înapoi la timp, în spatele doctorului Shallmar, în timp ce Dexter trecu la imaginea de care ea se temea, dar exact în clipa aceea ușa se deschise, fără vreo avertizare. Era unul dintre tinerii ce lucrau la morgă. Era agitat.

„A sosit cadavrul, doctore Lapp.”

Reuven Shallmar sări în picioare. „Asta așteptam!” Se îndreptă spre ușă, apoi se opri într-un picior, ca un cocostârc, și se întoarse spre K. D. Lapp. „Kirk?”

K. D. Lapp îi făcu semn cu mâna. „Da, sigur că da. Sună-mă la biroul șefului poliției într-o oră, orice-ar fi.”

Shallmar zburase deja înainte ca Lapp să termine ce avea de spus. Dintr-o dată, paravanul de protecție al lui Sue Cremer dispăru!

Târziu, în seara aceea, nu putea să-și explice nici măcar ei înseși cum de reușise să facă gestul respectiv, dar, imediat ce doctorul Shallmar trântise ușa, ea se întorsese spre șeful său.

„Doctore Lapp”, spusese ea calm, „am putea să mai vedem imaginea precedentă?”

El o privi curios. Sue nu lua aproape niciodată cuvântul la aceste ședințe. Lapp dădu afirmativ din cap, spre Dexter, care proiectă imediat imaginea mărită a urmelor de pneu.

„Nu asta, vă rog, cea anterioară”, insistă Sue.

Dexter se conformă. Toată lumea se uita acum la Sue, și nu la ecran. Cu mai multă fermitate decât îi era caracteristic, întinse mâna de-a lungul mesei și puse degetul pe ecran.

„Știi cumva, doctore Lapp”, începu ea să-și plimbe degetul pe ecran în mod ostentativ, „dacă cercetările privind vehiculul s-au axat pe ideea că ar fi vorba despre o camionetă?”

K. D. Lapp se uită la Sue, apoi privi înapoi spre ecran.

„Fir-ar să fie”, spuse el. „Fir-ar să fie!” Își luă cârjele. „Nu cred, nu, din câte știu eu! Nu cred! Fir-ar să fie!”

Își luă cârjele sprijinite de scaun și acestea căzură pe jos. „La naiba!”, se răsti el.

Sue se ridică repede în picioare. „Merg să telefonez, domnule. Oricum, este nevoie de dvs. aici.”

Fără să mai aștepte vreun răspuns, Sue Cremer se îndreptă spre ușă și ieși din încăpere, având grijă să nu se uite spre ecran, în eventualitatea că Dexter Treble s-ar fi hotărât să treacă la altă imagine, înainte ca ea să fie pregătită.

Sue Cremer a reușit să scape din sala de ședințe și, în același timp, să ofere ceea ce putea fi un element relevant. De ce crede ea că acel cadavru a fost dus pe plaja Blanchard cu o camionetă?

Soluția la pag. 143

Colecția perfectă pentru momentele când vrei să-ți omori timpul

Mistere de Cinci Minute 1 40 de cazuri de crimă și alte infracțiuni, pe care le poți rezolva chiar tu

Un birocrat trebuie să hotărască dacă povestea unui refugiat este adevărată sau falsă.

Care e cheia poveștii?

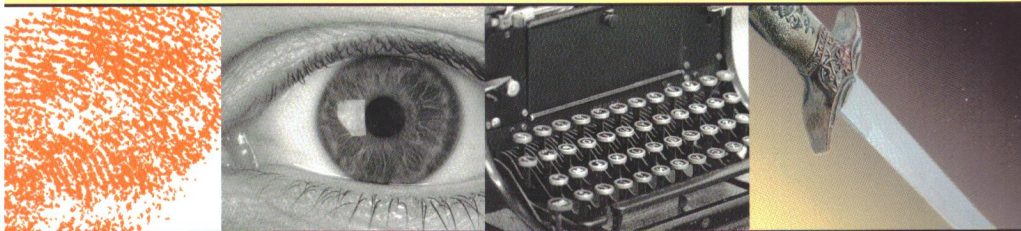
Cadavrul unui bărbat este descoperit de către niște ornitologi.

De ce va fi acuzată de crimă soția victimei?

Un copil a dispărut.

A fugit de acasă, a fost răpit sau... ?

Testează-ți simțul de observație și capacitatea de deducție, pe măsură ce identifiți trădători, infractori, spioni sau diverși escroci. În fiecare dintre aceste 40 de povești vei fi provocat să găsești indiciile ascunse care duc la rezolvarea misterului. De la mistere mai puțin... misterioase, până la cazuri foarte dificile, seria **Mistere de Cinci Minute** te va ține „în priză”. Iar dacă simți că ai plecat pe o pistă falsă sau pur și simplu te-ai blocat, găsești soluțiile la sfârșitul cărților. Dar e mult mai amuzant să te străduiești să afli singur rezolvarea!

Ken Weber – realmente obsedat de detalii,
după cum mărturisește – este Profesor
Emerit la Universitatea din Toronto
al peste 40 de cărți, traduse în 14

LIBRIS
10.00

ISBN 9789731773599
ISBN 473177359-2

Pret: 22.50 RON